

Az apa-fia tábor világa (búcsú a nyártól)

2019. augusztus, Szepesi Balázs

Hogyan teszi rendbe a világot, ha egy tucat apa és a fiaik elmennek táborozni?

Az augusztus arra való, hogy feltöltsük magunkat jó érzéssel a nehéz és szürke őszi, téli napokra. Nyaralás közben az ember ellazul, kiengedi a gőzt és ábrándozik.

Lehet olyan is a világ, hogy az apák a fiaikkal táboroznak. Ne tartsa több össze a társaságot, csak annyi, hogy a gyerekek együtt fociztak az oviban, suliban. Legyenek az apák sokfélék. Van, aki faluról költözött a nagyvárosba. Más abban a házban lakik, ahova született. Az egyik család külföldre költözött, egy másik most vesz házat vidéken. Egy asztalnál eszi a rántott húst a jól menő vállalkozó, a targoncás, a programozó, a történelemtanár.

Egymás gyerekeit viszik ide-oda a pár napban, pedig nem igazán ismerik egymást – évente egyszer találkoznak. Ami történik, az annak is természetes, aki először van ott. A focimeccseknek az a tétje, hogy aki veszít, az leül pihenni.

A beszélgetésben a húsok fűszerezése, a magyar történelem, a tanárok minősége és helyzete, a devizahitel témája összefonódik – persze a fő motívum a gyerek. Mindenki kiadhat magából egy-két darabot – büszkét és fájót, könnyút és nehezet egyaránt. A megosztó témáknál poénok sora oldja a feszültséget. Gondolhatsz erőset, ha közben tiszteled a másikat.

Megkönnyebbülünk, hogy a többi apánál ugyanúgy viaskodik a gyerekekkel a szülői szeretet és felelősség. A másik fia is rá van gyógyulva a képernyőre, pimaszkodik, ha rendet kell rakni, lelkesen rohan a labda után és titokban megfogja az apja kezét, ha fáradt.

A paprikás krumpliban sok hagyma kell és elegendő kolbász. Minél több a pálinka, annál nagyobb lesz a tűz. Az időt nem lassítja vagy sürgeti semmi, csak úgy folyik. A kiskamaszok önérzetesen vonulnak külön, a kisebbek apjukon csüngve élvezik, hogy ott lehetnek a felnőttek között. Az apák fiatalabbak lesznek, a gyerekek nagyobbak. Összeérnek a dolgok.

Mindenki nyitott és büszke, ellazul, mint egy osztálytalálkozózn. Az apaság, a középkorú élet nehézségei és bölcsessége súrlódások nélkül tereli össze a társaságot. Ugyanazon nevetünk, ugyanazon hümmögünk, hasonló történeteket mesélünk.

Nem kell ehhez semmi rendkívüli, elég egy-két lelkes ember, hogy megszervezze a társaságot.

Egy ilyen világban, egy ilyen táborból hazafelé helyére kerülnek a dolgok. Elgondolkozhatunk, hogy a többi ember is milyen hasonló pályán fut, pedig másból és máshogyan él. Milyen könnyen is értjük meg egymást, milyen egyértelműen szervezzük meg magunkat idegen emberekkel.

Egy ilyen tábor után nem olyan idegenek azok, akik között a szülőin, a buszon ülünk. Észreveszed másban saját tükörképed, talán büszkébb lehetsz önmagadra is. A többi kölyök között jobban kezded érteni saját gyereked. Tisztábban látod a pohár üres és teli felét.

Az ember elégedetten dőlhet hátra: itthon vagyunk - ez így természetes, ez így van rendben.